

ка долинки..... Само една граната изгърмѣ срѣщу нашата батарея, между нея и брустверътъ, като удоби отъ траншеята шестъ живота..... Признавамъ са, въ този самиятъ моментъ, когато азъ чакахъ безпорядочната защита на бъркотията като сѣдя по неотдавнашната наша атака, солдатитѣ въ траншеята ма поразихъ съ изумителната правилинотъ на дѣйствиата. Какво значи разницата между нападенията и отбраната? Тѣзи сѣщитѣ които тогава бѣгахъ назадъ въ паническии страхъ, сега хладнокрѣвно стояхъ на бруствернитѣ банкети, като одържвахъ, *на себе си*, неприятельтъ.

— Ребята, не стрѣлятъ безъ команды.... Възми дула ниже.... Чувахъ са отзадъ приказанията на офицеритѣ.

Неприятельтъ са приближава. Мъртвото мълчание на нашата траншея не навожда ужасъ на таборитѣ. Самъ Османъ-паша тукъ. Слушатъ са поздравителнитѣ викове на низамитѣ и ободряющето властно слово.. Огнѣтъ на турекитѣ гърмежи издава тѣзи табори, като освѣтлява даже массата на атакующитѣ. Тѣ, нѣ-нѣ, тукъ усамата траншея. И жалко да стоишъ тукъ лице съ лице, но краката като че зараснали, не имъ са иска да отидѣтъ назадъ въ брустверътъ.

— Рота-а-а—пли!.... Така застава въ ушитѣ ми. Оглушающитѣ трясѣкъ на залпѣтъ....

Командата, като че са отдалечаваше отъ насъ съ къмъ фланговетѣ.

— Заряжай, ребята, скорѣе.

Въ сивитѣ барутенѣ димъ азъ нервно виждамъ солдатитѣ които прѣкъсващо работяхъ. Въ течение на шестъ минути отъ тамъ, гдѣто азъ стоя, вече четири залпа пушихъ право въ лицето на туреката атака, изведиждъ нови команди, но въ отговоръ са чуватъ разсѣянитѣ единочни гърмежи.

— Това какво е?

— Екстрактторитѣ не дѣйствуватъ, жалува са единъ отъ солдатитѣ.

— Пушкитѣ Кринка показахъ себе си. Слѣдъ четвъртитѣ гърмежъ—пукатъ, пукатъ солдатитѣ съ екстрактъ, патронѣтъ все си стои въ цивата. Става нужно да са изважда съ прибиата. И губи са, въ най-горѣщата киция, массата на експлозото време.

Атаката на дѣсний флангъ приближи къмъ насъ на